

Rozkvetlá 2009

aneb

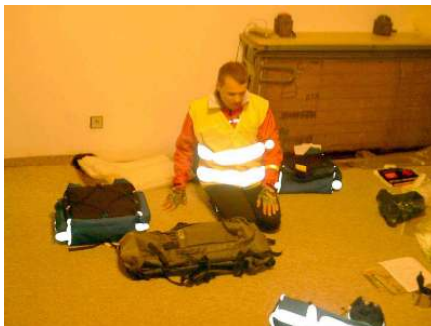
*...jak pod Šnekovým vedením
i pivo kvete ...*

Rozkvetlá

7. - 10.5.

Odjezd po týdnu, je to šilená honička. Jak to? Podívejte se na datum téhle akce a předchozí výpravy. Jsou krásné prodloužené víkendy a toho se musí využít. Akorát je to poněkud hektické.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	1077	0	0	22

Sraz probíhá na třikrát. 1. na Vinohradech, 2. na Hlaváku, 3. v Rokycanech. Nakládka kol probíhá v pohodě, cestu jsme prokecali. Vykládka byla málem pod příjezdějící vlak, neboť tu mají úzká nástupiště a kolem zrovna projíždí lokálka. Šnek a Kachna čekají na nádraží, přesně dle plánu. Kachna jede v této sestavě poprvé. Kdysi už jezdil, ale to ještě Gábina tahala kačera... Setkání se Šnekem proběhlo bez jakýchkoliv potíží.

Dig.

Čekám na nádraží v Rokycanech a dřív než vlak přijíždí cyklista a hned se ke mně žene. Podává mi ruku se slovy: Já jsem Kachna. A že určitě jedeme tento víkend spolu. Já jen polknu překvapením a říkám, že jsem Šnek a že teda pojedem spolu. V dalších větách se dozvídám, že je vše domluveno a že Kachna patří k nám... Šnk.

Přejíždíme, vedeni Šnekem, na chatu Johna a Čochtana. Pro upřesnění, Johnny je kluk, Čochtán, jeho holka. Oba pak dohromady tvoří pár, který se zná se Šnekem. Na zahradě u obou jmenovaných probíhá přivítání a ubytování se ve vlastních příbytcích. Já s Gábinou stavíme doupě. Probíhá ukázka interiéru místním, pak odcházíme do hospody. Není to jen tak. Předně se místní nemohou dohodnout kam vlastně půjdeme. V neposlední řadě v tom hraje roli i to, že je krátce před desátou. Po dvojitém obkroužení náměstí jsme zapadli do lokálu zvaného Střelnice. Dáváme si pivo Master 13°, hospoda je to slušná, takže zůstáváme několik hodin a povídáme.

Dig.

V Rokycanech nejspíš chcíp pes. Najít tady hospodu se zdá být nadlidský úkon. Po pár hodinách v hospodě už na mě padá docela únava, tak platíme a mizíme do pelechů.

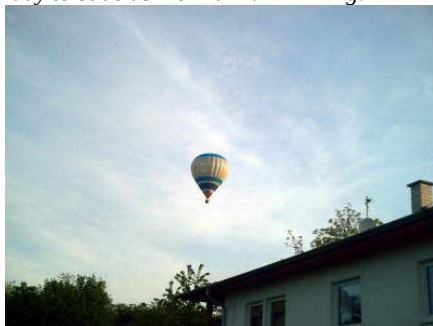
Gau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Rokycany	37	1081	4	14,1	23 - 5

Ráno 8.5. pátek

Probudil nás balón. Tak obyčejně. Tady to bude asi normální. Dig.

Jó, já to taky slyšela, myslela jsem, že někdo žhaví vaříč – asi Šnek, ale pak se ukázalo, že Šnek si s sebou žádný vaříč nevezl. Gau.

Ležím ve spacáku a jsem ještě moc líný otevřít oči. Slyším, že vedle už nažhavují vaříč. Dle velkého hluku mám pocit, že je to celý sporák. Ale u Diga už mě překvapí málo co. Vozí na kole všechno možné i nemožné. Ale kdybych otevřel oči, tak bych kousek nad sebou prý uviděl opravdický balón. To se ale dozvídám až během dne. Takže žádnéj vaříč, žádnéj sporák, prostě obyčejný balón. Šnk.

K snídani máme psa... jako spolustolovníka.

Pejsek je jezevčík Dituška, asi 14letá psí slečna.

Dig.

Gau.

Snídáme, balíme a přijíždí Dušan, který byl přivezen až prvním ranním vlakem. Nějak ho zdržely srdeční záležitosti.

Dig.

Vyjíždíme i s Čochtanem a Johnym směr zřícenina hradu Věžka. Cestou se stavujeme u Billy pro vodu. Mezitím Dušan zjišťuje, že má poloprázdné zadní kolo. Dig bere hadici a kompresorem ho dofukují, ale stále to nejde. Problém je totiž ve ventilk. Dig ho opravuje a už to konečně funguje. Hurá, jedeme dál.

Gau.

Hustil jsem kolo pumpičkou, ale Digův kompresor je holt výkonnější.

Duš.

Pokračujeme přes Ejpovice, kde jsme přistáli na hrázi Ejpovického rybníka, což je bývalý zatopený lom, pěknou přírodou po cyklotrase č. 3.

Tady jsem potkala cykloturistický pár z Holandska. Měli namířeno do Prahy.

Gau.

Žádný rybník, jezírko to je...

Šnk.

Cesta vede přes Kyšici a Dýšinu do Chrástu, kde děláme zastávku na pivo a nanuky, posezení na lavičce ve stínu stromů je příjemné. Jdu obejít náměstíčko, na kterém nacházím Hurvínkovu sochu. Zjišťuju, že je tu jeho rodiště.

Gau.

Mě zaujal lokál, kam nás vtáhnul Kachna. Je to jeho oblíbený z jiných akcí a výčepák se taky tváří, že vzdáleně asi ví, kdo Kachna je. Pivo má dobrý, sedělo by se tu výborně. Má to háček, ostatní na nás čekají venku. Tak jo. Dopili jsme, vyrovnali účet a chystali se odejít. Tedy já a Kachna. Šnek se rozhodl ještě navštívit kuchyň. Výčepák na to koukal trochu poděšeně. Kachna vzpínal ruce a vykřikoval něco o ostudě. Dig.

Pokračujeme v cestě.

Po nějakém tom kilometru jsme odbočili ze silnice na polní cestu po žluté turistické značce. Je tu docela nepříjemnej sjezd plnej kořenů, balvanů a to všchno je vymleto vodou. Pak kolem rybníka a zase nahoru ke hřbitovu a znovu dolů k rybníku a pak už na Věžku, kam už jsme se došplhali bez kol.

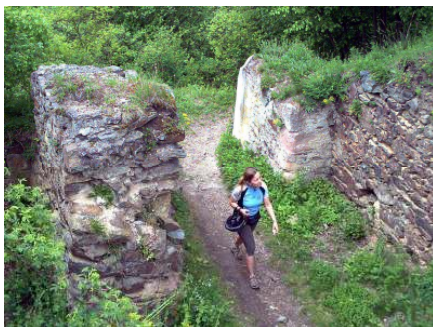
Gau.

Cestou na zříceninu hradu míjíme hřbitov. Jedeme kolem místa, kam se vyfázují uschlé kytky a odpad. Gábina: "Já už nemůžu." Odpověď: "Tak si vyber kytku a jdi si lehnout."

Duš.

Z hradu je pěkný výhled na řeku Berounku a kostelík v obci Druztová bez věžičky.

Gau.

NAJDI SEDM ROZDÍLŮ...

Dig Šnekovi montuje na kolo stojánek. Jako jeden z mála z nás ho ještě nemá. (mluvíme o stojánku a Šnekovi. To jen tak pro upřesnění... Dig.) Konečně mu stojí... kolo... A právě teď zde dochází k zásadnímu okamžiku – Šnek je jmenován šéfem západní sekce Hell's Tour Club. Snázvem Hell's Tour západ. Podepisujeme zakládací listinu. Já zase dostávám od Diga jmenovátko do funkce navigátorky. Prý mám vést partu do pekel horoucích. Jsem přesvědčena, že to pro mě nebude žádný problém @.

Johnny s Čochtanem odjíždějí zpět na chatu. Mají nějaké neodkladnosti. Loučíme se a ještě děláme společné fofo na závěr.

Další zastávka je ve Zručí-Senec, u Air parku, kde je muzeum letadel a tanků.

Mají tu zajímavější provozní řád.

Tedy pokud pomineme tu sbírku šrotu, není tu nic moc zajímavého. A za ustup chytí hromadu peněz.

Jedeme dál. Přes Českou Břízu se dostáváme k dalšímu dnešnímu cíli, a tím je Hromnické jezírko. Moje hláška, která málem dostala ze sedla Dušana při cestě do krpdlu před jezírkem: „To je divný, z kopce mi to jede samo, ale do kopce to vůbec nejede.“ Dušan jedouc těsně vedle mě málem spadl smíchy z kola.

Na cestě k jezírku objevujeme pěkné trojsousoší Jana Nepomuckého, Spasitele a Jakuba Většího.

Jezírko má rudou barvu. Ocílili jsme se nad ním, je tak trochu schované mezi stromy. Gau.

*Luštíme na mapě... kolečko s hvězdičkou, co nevíme, co znamená: "...to je topografický
oříšek..."*

Duša.

Hromnické jezírko (nebo též Červené jezírko)

je přírodní památka u Hromnice nedaleko Třemošné. Jezírko o šířce 130 m, délce 190 m a hloubce až 18 m vzniklo 60 m pod úrovní okolního terénu závalem odvodňovací štoly krátce po zastavení těžby břidlice. Voda jezírka je slabým roztokem kyseliny sírové, je proto sterilní a bez života. Sloučeniny železa dodávají jezírku červenou barvu. V okolí jezírka jsou šedé haldy, severní a jižní stěna jezera jsou zajímavé pro biology jako extrémní stanoviště. Roku 1975 bylo jezírko s okolím na ploše 12,2 ha vyhlášeno přírodní památkou.

Jezírko je památkou na těžbu břidlice, která je zmiňována již roku 1578. Od středověku sloužila břidlice k výrobě kamence, který byl používán jako bělidlo v textilní výrobě. Na začátku 19. století byla objevena možnost z hromnické břidlice získávat dýmavou kyselinu sírovou, lidově zvanou vitriol a v chemickém průmyslu také oleum.

Od roku 1807 se naplno rozjela výroba olea pod vedením podnikatele J. Davida Starcka, který hlubinnou těžbu nahradil povrchovým lomem. Oleum bylo získáváno drcením vytěžené břidlice na několik centimetrů velké kousky, které byly složeny na 7–20 m vysokých haldách stojících na nepropustném jílovém podkladu. Haldy byly pro urychlení zvětrávání kropeny vodou přiváděnou z lesa Veselce. Voda obsahující síran železitý a hlinitý byla zachytávána do kádí, zbytek se pářil v pecích. Náročný postup se však vyplácel – dýmavá kyselina sírová v té době byla jediným známým rozpouštědlem rostlinného barviva indiga a hromnická výroba byla jediná na světě, na zdejší výrobě byl závislý anglický i německý průmysl. Oleum bylo také používáno k výrobě fosforu a k čištění minerálních olejů. V Anglii však objevili levnější syntetický způsob výroby olea a hromnická výroba začala upadat, až v roce 1896 těžba skončila.

Po žluté jsme odbočili do terénu podél potoka Třemošná. To byl teda terén! Pro jízdu na kole dost úzká stezka mezi křovím.

Pěšina tak trochu Hell's.

Gau.

Jač.

... nic mimořádného. Trochu terén, trochu vegetace, nějaká ta voda a skoro po rovině.

Dig.

Ta mládež je dneska ale líná a pohodlná.-) Jeden prudký a dlouhý kopec po asfaltu nás odradí a proto jedem turistickou stezkou. Cesta drsnější, užší, kratší...

Šnk.

Chtěli jsme dát oběd v Třemošné, ale nemohli jsme nejdříve nic najít. Zrovna městem projížděla parní lokomotiva a na místním nádraží byl program k ujořci osvožení americkou armádou. Slyšeli jsme i střelbu. Ivona si to jela ufojtit. Mezitím pokračujeme v hledání vhodné občerstvovny.

Gau.

Plch našel podnik zvaný Albion hned vedle silnice. Naštěstí je zahrádka od silnice oddělená bambusovým plotem, ale obsluha tu nefunguje. Musíme si jít objednat dovnitř a rovnou i zaplatit!

Dig.

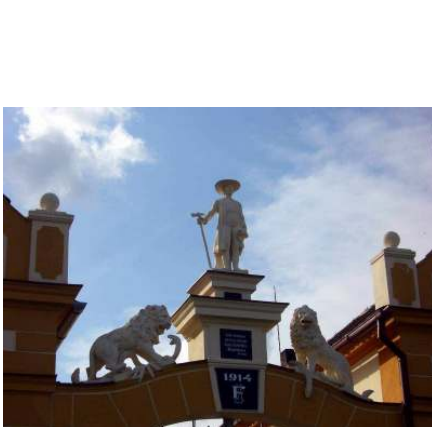
To není nic proti tomu že nemáme Ivonu. Nějak se „zapomněla“ u vítězného vlaku a to v době, kdy jsme hledali stravovací podnik.

Jač.

Ivona se nečekaně takřka katapultuje od skupiny neznámo kam, asi kvůli focení mašinek, a tím se ztrácí. Zjevně ji nedošlo, že hledáme něco k jídlu, je už pozdě (16h), máme všichni hlad a nemáme náladu na ni čekat, ostatně – ani se nezkusila zeptat jestli na ni počkáme. Ona má vůbec ve zvyku se takhle zastavit, kdykoliv ji napadne, bez ohledu na kohokoliv. Kdyby to takhle dělali všichni, tak se buď rozpadneme nebo se kvůli věčnému čekání na sebe nehneme z místa. Nicméně mobilní telefon funguje, má na nás čísla, takže nás nachází u jídla.

Duš.

Já se moc špendátoujmi noky nezasytila, a tak budu pokračovat na další zastávce a tou je nedaleká Lipovka, penzion a restaurace v jednom. Jedeme dál. Suší slunce a je pěkně. Cestou jsme nepotkali nic zajímavého kromě tohotole:

Po pár kilometrech jsme dojeli do zmíněné Lipouky, ujetí restaurace, která se nachází uprostřed malého lesíka mimo silnici. Je tu venkovní zahrádka, kde momentálně není ani člouček. A je to tu moc pěkné. Poseděli jsme venku. Příjemná servírka nám přinesla salát, kuřecí řízek, polévku a palačinku.

Duš.

JaK.

Gau.

Šnk.

Gau.

Duř.

Dostali jsme se až pod zříceninu hradu Buben.

Tmavé mraky na obloze nevěstí nic dobrého. Kola necháváme pod hradem a jdeme nahoru omrknout, zda by se tam případně nedalo přespat. Dig usuzuje, že by asi nebylo kam zatlouct kolíky pro samé kameny a dostat

kola až na hrad skoro nemožné kušli terénu a málu času, protože bouřka už je skoro tady. Tak jdeme zpět dolů a přemýšlíme, že bychom si udělali ležení na travnaté ploše pod hradem, ale je tu chalupa KČT, tak se jdeme zepat. Bohužel to někomu pronajali, takže nám to prý povolit nemůžou, tak nic. Mezitím začalo hřmít a pršet. Paráda. Ivona se rozhodla bivakovat na hradě a aniž se poradila, uvrzila tam. A ještě se jí podařilo přemluvit Kachnu, aby šel s ní. Gau.

Jo, Ivoně nějak nedochází, že jsme tu jako parta. To, kde budou spát ostatní, ji vůbec nezajímá. Když jsme se bavili o smyslu skupiny, ohání se tím, že nebude jako ovce. Hmm, víc takových členů a rozpadneme se, viz minulá zpráva a její oddělení se od skupiny před Račovníkem. Myslím, že buď Ivoně docvakne pročpak asi tvoříme skupinu, nebo bude asi lepší se s ní rozloučit. Duš.

My čtyři hledáme jiný plácek na spaní. Jedeme kus dál po cestě po červené turistické směři Plešnice. Diga nachází plácek po 200 metrech mezi stromy na listí. Probíhá rychlé sestavení doupat. Jedno se teprve úplně pruně uvyazuje. Pěkně se setmělo. Já s Dušanem sůlíme čeloukama. Po dokončení stáuby zalézáme pod plachtu a vytahujeme ležení. Gau.

Místo na doupě jsme objevili jen tak tak a plachtu přehodili v posledních vteřinách než se spustil souvislý déšť – stačilo pár vteřin navrch a měli jsme pod sebou mokrý podklad. Ale takhle to byla pohoda. Duš.

Vaříme čaj s rumem. Dušan nám ještě na dobrou noc četl z elektronické knihy, neboli tzv. ebooku. Byla jsem tak unavená, že mi nezbývalo než usnout. Gau.

Spaní v podzemním prostoru hradu bylo klidné pouze v tom, že tam nepršelo. Ostatní by se dalo nazvat: „Noc oranžových ořů“. Předně tam foukalo, zvukové efekty zvenku taky moc spaní nepodporovaly a hlavně Ivona nemohla usnout a celou noc o něčem vyprávěla, a tak spaní vzalo za své. Jak.

My jsme byli v klidu. Spali jsme v měkkém listí, před větrem chráněni lesem a plachtou, a voda proti igelitě taky nemá šanci. Aspoň mně zima vůbec nebyla. Kolem půlnoci jsme ještě slyšeli ohňostroj. Gau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Buben	63	1148	67,3	15	27 - 9

Ráno 9.5. sobota

Ráno se probouzím už kolem 6:20. Musím se jít vyvenčit. Kluci ještě spí. Jdu se projít. Když se vracím, vidím Diga venku. Foř doupě. Zalézá ještě do pelechu, já ale pokračuju v procházce. Je příjemně, uhlko, obloha zatažená. Spát se mi už nechce. Vidím rezavé uveryky, které se honí ve stromech. Všude klid.

Nakonec se budí i kluci. Vaříme vodu na čaj a polévku, snídáme. Kolemjdoucí mládež nás požádala o zapalovač.

"Dnes je 9. května, památný to den, Dušan pln verry dlabе kedluben."

Co taky jiného k snídani u příležitosti výročí osvobození Prahy, že? Během rozebírání doupat a balení šel kolem človíček, tak 50 – 55, štíhlý vitální, šedivé dlouhé vlasy do copu, lenonky, nátlčník, kraťasy, sandály, doprovázen podstatně mladším, který byl oblečen do kamery a příslušenství. Taková hračka, co se nosí na rameni. Natáčel jednak svého staršího průvodce, jednak les kolem a zabloudil objektivem i k nám. Padaly vtípky, že budeme večer ve zprávách na Nově.

Dig.

Rozespálý otevírám první ucho a slyším báseň o kedlubně, otevírám první oko a civí do něj kamera. No to bude zas den ☺.

Šnk.

Ivona se nemohla dočkat další jízdy, takže jsme měli sbalené už v 8:30.

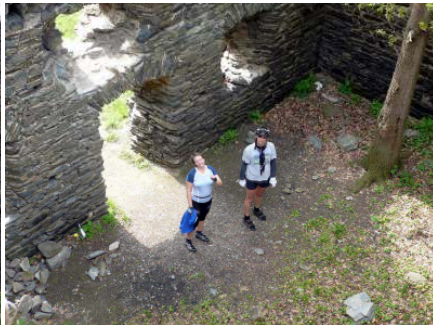
Jaří.

Jedeme zpět ke hradu, parkujeme dole, kde na nás čekají Kachna s Ivonou. Slyšela jsem tam nějaké narážky, že jsme spali nějak dlouho a že kdo má na nás čekat... jen na okraj: pokud to nebude v zájmu skupiny, tak mě nikdo honit nebude!

Gau.

Teď už v poklidu, nikoliv s prvními dráždícími kapkami deště a bez soumraku v zádech ležeme na hradě Buben.

Duř.

Už jsme na nádvoří a zahajujeme prohlídku zříceniny. Je ze 14. století. Od roku 1567 se uvádí jako pustý. Nebyl již nikdy obnoven. Prošli jsme se také po hradbě hradu a obvodových zdech. Místama jsem se docela bála, tak mě Dig držel za ruku... a nedovolil se vrátit... Ach já malá chudinka... Gau.

Jo, krásná cestička po koruně zdi. Výška cca 15 m nad terénem z venku, cca 3 m zevnitř, šířka cca 20 cm. Gábi došla jen proto, že bylo pro ni nemyslitelné se na zdi otočit aby mohla jít zpátky...

To by jako atrakce stačilo. Vzhůru na další cestu.

Dig.

Šnek se rozhodl, že nás provede po okolních kopcích, což se mu povedlo. Objíždíme vodní nádrž Hracholusky severním obloukem. Gau.

Aho, sem tam nějaký kopec navíc. Já jsem rád, že se vám to líbilo. ☺ Šnk.

Trošku jsme ráno natrénováli kopce před Přivany... kufrování mi nevadí hlavně když to není zbytečné. Jak.

Jak kufrování!! To byl, řekněme, průzkum severní cesty. Bohužel neúspěšný ☹.

Přehradu nakonec opravdu přejíždíme po mostě podle původního plánu. Kousek za ním je to místo, kde jsem si v roce 1992 ulomil pazouř. Za tu dobu se to tu vůbec nezměnilo. Kromě roští, které je teď větší a zdejší chaty, která je nově opravená...

Dig.

Cestou se stavujeme u jedné vesničky na pičko a nějaký ten drink. Sedíme venku na lavičce. Sluníčko pěkně pere. Pak projíždíme Trpísty kolem zříceniny zámku. Ten musel být krásnej, když fungoval...

Pokračujeme přes Erpružice a Únehle. Hle, kdo vlastně vymyslel tyhle názvy obcí?

Docela ženu, jsem totiž domluvená, že se s bráchou a našima sejdu ve Stříbře u rodinném pivovaru U rybiček. Už máme drobet zpoždění. Před Stříbrem mjííme motokros, je hned vedle silnice, po které jedeme a vedle nás skáčou motokrosaři, docela zážitek.

Ve Stříbře na náměstí probíhá nějaká akce týkající se ochrany Země. Ptám se dvou policistů na cestu „k rybičkám“. Je to hned za náměstím u jedné uličce.

Projíždíme průjezdem rovnou na zahrádku, kde už sedí naši s bráchou a Jadou. Po přivítání objednáváme občerstvení, sedí se tu pěkně. Dušan blbne s focením, Šnek mu sedí na ramenou a fotí. Povídá se a je legrace. Docela jsme se tu zdrželi. Gau.

Nojo, Šnek ochutná místní domácí pivo a hned takové vylomeniny ☺. No, zas o mě věděla celá hospoda. Stejně tak i v pátek v Chrástu, kde jsem pro změnu chtěl odcházet ven z hospody kuchyní... ☺ Šnk.

Šneek zřejmě netušil, co ode mně může čekat, takže nabídku, že si ho kvůli focení posadím za křk nebral příliš vážně. Když pak došlo na focení, ržání koníka a objízďku po dvoře, byl trochu překvapený.

Duš.

Nic není tak klidné, jak se na první pohled zdá. Reklamní natvrde knedlíky u speciality pivovaru, guláše. Nechtějí mi říkázat do křku. Ochutnávka několika druhů domácích piv pak proběhla k maximální spokojenosti.

Jaak.

Dušan si na závěr objednáva dvě rakvičky. Donesli mu sice dvě, ale

každou na jednom talíři. Vzal si na to vidličku, ale ta se neosvědčila, hned mu kus rakušky odletěl pod stůl. No, čím kdo zachází, tím také schází. Dušan nezapomněl talíř důkladně uylízat.

Nastává loučení nejdříve s našima, pak s bráchou. Pokračujeme do Kladru, kde je moc pěkný klášter z 12. století.

Ano, je tomu tak. Bohužel už je po zavíračce, ale túpek od ochranky se s námi dává do řeči. Dozvídáme se od něj, že v nedalekém Ostrově u Stříbra se máme stavět na pivo.

Tak tam zastavujem. Je to nádherně útulná rodinná hospůdka. Sedíme venku, dáváme pivo, tonik, zmrzlinu a kdo uhodne, co si dal Dušan?... pět druhů nanuků na podnose. Ještě, že nebyl stříbrný.

Obsluha je z něj trochu pajf, ale nás už to nechává chladnými.

Gau.

Užasná útulná hospůdka. Jenže... Z nabídky známých nanuků zmizely přesně ty, z nichž jsem si chtěl vybrat, poslední Ruskou zmrzlinu mi před nosem vyfoukla Gábina. I pojal jsem to tedy jako degustační akci a nanukové orgie, čímž jsem poněkud vykojčil muže za pultem. Duš.

Bohužel až teď jsem si vzpomněla, že jsme zapomněli prozkoumat totožnost podiuných koleček s hvězdou uvnitř, které jsem našla na mapě. Nacházejí se v lese za Kladrubama. Tak někdy příště...

Nastává čas hledání noclehu. Míříme klesíku po polní cestě mezi zasetými lány obilí, kde leží jeden ze tří rybníků v okolí, zvaný Starý rybník. Tady rozkládáme ležení, stavíme dvojdompě.

My s Digem a Kachnou jsme šli ochutnat vodu v místním rybníku. A to celým tělem. Osvěžení po horkých dvou dnech na kolech bylo opravdu skvělé.

Ještě si děláme čaj a povídáme, zatím plachtu nenatahujeme, je pěkně. Usínám a chvilku se probouzím, slyším Diga se Šnekem, jak ještě povídají u piva, které si donesli z hospůdky v Ostrově. Tak jim říkám ať jdou taky spát. Je teplo. Gau.

Kolem dnů řodiny v noci se zvedá bouřkový vítr. Nemaže tak dokonalé vybavení jako členové Hells během okolo kola a spacáku a vše zakrývá plachtou. Ivona přes sebe přehazuje nějaké pláštěnky, ale nakonec mizí pod plachtou u Diga a Gábiny. V přestávce mezi dešti vylévám rybníčky z plachty a ve tři hodiny v noci do stavu přístřešek, konstrukčně založené na kole otočeném na řídítka. Ale to už moc neprší a blíží se spása – ranní slunce. Jak.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
starý rybník	53	1199	50,7	15	27 - 11

Ráno 10.5.Neděle

V noci mě probudil strašný vítr. Cloumal plachtou, ale Dig ji utáhl a bylo. Pak přišel slejvák, prý se i blýskalo, říkal Dig. Jinak se spalo ušně. Zima mi zase nebyla, bylo i 1°C!

Gau.

V noci jsem se probudil horkem, a abych nepošel, strhal jsem ze sebe většinu oblečení. Trochu pršelo, vítr mlátil plachtou. Ráno bylo hezky a jelikož jsem vynechal koupel v rybníce večer a dal si ji upocený až po probuzení, byla obzvláště osvěžující. Pak jsme sundali plachty a snídali mezi koly vleže na břiše, s oblohou nad hlavou.

Duš.

Uvařili jsme si čaj, kafe, dali snídani v trávě. Zatím je polojasno. Kempuje se tu dobře. Dušanovi po plechovce s kukuřicí lezou šnečci.

Dušan má opravdu rozmanitou snídani. Šneky vynechal, ale dal si polévku, hermelín, česnek, ovoce a nevím co ještě.

Gau.

Po dlouhé době spím jak hrozený do spacáku. Nic mě moc nebudilo a to prý v noci foukalo a pršelo.

Šnk.

Ivona včera večer ztratila v trávě klíčky od řetězu, kterým si připoutala bágly ke kolu, docela mě to překvapilo, v takové pustině, kromě nás tu nikdo není, ale budiž. Naštěstí jsem je našla nedaleko mého kola.

Dig se prohlíží, nachází dvě malá klíšťata na břiše, zamazává je krémem a pak uydává pinzetou. Já snad žádné nemám.

Gau.

Také jsem bez klíšťat, ale bláto – to z toho ročního běhání kolem bivačka – na mně drží víc než klíšťata.

Jak.

Vyjíždíme v 9 hodin. Je strašně dusno. Uff. Vzala jsem si na nohy své nové sandále, jede se v nich dobře.

Stavíme ve Stodě v obchodáku, na lavičce se občerstvujeme a pak hurá na rozhlednu, kterou jsme viděli už při příjezdu do města. Z centra nacházíme červenou turistickou, které se budeme držet. Nastává cesta z města.

Jedeme po polní cestě a kolem lesa. Na jednom místě je padlý strom, kola se musí položit a v této poloze nést, aby vůbec prolezla mezi větvemi.

Cesta lesem pak prudce stoupá. Odpojujeme se od červené turistické, jedeme po širší cestě pro auta, na vrchol už to pak tlačím. Ale stojí to za to. Je tu krásný kostelík, zčásti už opravený, je z něj rozhledna. Za vstup chci směšných 10 Kč. Výhled je úchvatný. Moc pěkné místo.

Dříve sem vedla křížová cesta, ale sochy už tam nestojí. Prý občas nějakou v okolí najdou. Nedávno prý kus jedné z nich vytáhli ze studny v lese. Až je dají do kupy, vystaví je v prostorách kostelíka. Ten má od podzimu novou střechu. Na internetu jsem viděla fotku kostelíka ještě bez střechy. Dáváme řeč i s místními, co to tu mají na starosti. Za kostelem je prý nejbližší kámen, což je takový placatý šutr na zemi, tak na něj stoupáme, ale s námi to nic nedělá, asi tomu dost nevěříme.

Gau.

Křížový vrch (dříve též **Vrabina**) je kopec o nadmořské výšce 487 m nalézající se nedaleko Stoda a Chotěšova v okrese Plzeň-jih. Původně poutní místo s kostelíkem sv. Kříže přestavěným na rozhlednu, která je otevřená v turistické sezóně. Přes vrch vede naučná stezka Příroda a lidé a dvě turisticky značené trasy.

Pověst

O Vrabinském vrchu se traduje pověst, že zde ve starém hradě kdysi sídlily tři bílé panny, které měly magické schopnosti a dokázaly se proměnit v různé bytosti. O půlnoci se proměňovaly v duchy a strašily lidi, kteří se jen k tomuto místu přiblížili. Jednoho dne se odvážný myslivec vydal na tento vrch, tak aby tam došel přesně o půlnoci, s touhou zastřelit jednu z bílých panen. Když však došel na horu a chtěl na jednu z nich vystřelit, prošel jeho puškou blesk a on padl k zemi a narazil hlavou do stromu, který stál opodál. K ránu myslivce našla postarší dáma, která mu ránu na hlavě obvázala a běžela pro pomoc. Vydalo se několik mužů s cílem zachránit myslivce, ale když přišli na místo, které stařenka označila, myslivec nebyl k nalezení. A tak si lidé řekli, že ho zajisté odnesly ty tři bílé panny.

Historie

Podle spekulací archeologů stával na Vrabíně s největší pravděpodobností hrad, který byl zbořen. Vrabina byla podle dochované kupní smlouvy prodána Chotěšovskému klášteru roku 1243. V roce 1739 zde byl vybudován kříž a od té doby jsou dochovány záznamy o přílivu poutníků na tento kopec. Za války o rakouské dědictví bylo učiněno prohlášení, které mluví o výstavbě kostela sv. Kříže na Vrabíně, pokud bude ušetřený Chotěšovský klášter. V letech 1747–1756 zde docházelo k budování příslibeného kostela na popud chotěšovského probošta P. K. Schmiedla. Kostel sv. Kříže se stal brzy poutním místem. Při cestě k němu bylo umístěno 12 soch andělů. Kostel se však netěšil dlouhé slávy a při josefských reformách byl zrušen a později i zbořen. V letech 1859–1862 zde došlo k budování nového poutního kostela s hostincem. Později došlo k postavení soch názor křížovou cestu. Ke kostelu byla v roce 1927 dostavěna sakristie a o čtyři roky později vyhlídková věž.

Roku 1967 došlo k obsazení Vrabinského vrchu Československou armádou, která toto místo využívala k protivzdušné obraně. Vojáci zde vykonávali službu mezi léty 1973–1995 a celý tento vrch byl po celou dobu nepřístupný veřejnosti. Po roce 1995 byl celý objekt navrácen církvi. V době, kdy zde pobývala armáda, docházelo k velkému chátrání kostela i přilehlých objektů. Kolem roku 2000 je už značně poškozená střecha kostela a dochází k devastaci klenby.

V dnešní době prošel kostel rozsáhlými úpravami, které mají za následek znovu zpřístupnění vyhlídkové věže a také umístění některých historických materiálů do zrenovované kopule. Z loď kostela zůstaly zachovány pouze obvodové zdi. Tyto rozsáhle opravy byly uskutečněny za podpory Mikroregionu Radbuza, což je sdružení 17 obcí Stodská a Dobřánska. Ke konci roku se podařilo dokončit opravu střešní konstrukce na lodi. Takže kostel je celý zastřešen a uchráněn před deštěm.

Po rozsáhlé rekonstrukci jsou tendence oživit Křížový vrch. Ze strany měst je snaha o obnovení zvyku vycházet na tento kopec v době poutí. Po několikáté se zde konalo pálení čarodějnic a jiné kulturní akce.

Odjíždíme dolů po naučné stezce. Dig má problém s řetězem. Čekáme s Dušanem na lavičce u informační cedule. Podařilo se mi zaparkovat kolo do mraveniště, během uťeriny mám nohy plné rezačůch mravenců. Au au, rychle pryč. Bohužel už mě stihly ty potvory pěkně pošťpat. Gau.

Ne s řetězem ale na dvou místech jsem prorazil duši při vyhýbání se Ivoně, která mě znenadání předletěla a hodila myšku přede mě. Abych ji nesejmul, najel jsem do hromádky kamení. Smýklo to se mnou do strany, pak to krátce, ale důrazně zassssssssssyčelo a bylo to. Trochu mi vadilo, že původce kolize Ivona nereagovala na nouzový zastavovací signál pomocí sirény a zmizela v lese před námi. A protože se

z předchozího vstupu Gábiny dozvídáme cosi o řetězu, viditelně se ani nenamáhala říct ostatním, co se stalo.

Dig.

Na jednom rozcestí lesních cest potkáváme v protisměru motorkyсту skutristu, který je nějaký zmatený a zrovna před námi sebou fláknul na zem. Pak se zmateně ptal, kam to vlastně jede. Počkali jsme ho ještě jednou, když jel odtud naším směrem. S kolem jsem raději uhnula. Nebyla jsem si totiž jistá, zda by se mi uhnul on.

Jojo, šlehnul si to pěkně. Ivoně se to asi moc líbilo a za chvíli sebou šlehla také.

Šnk.

I když byl motocyklista „fláklý“, tak věděl odkud jede, což bylo fajn, neboť cest tak much a pamět umě po roce žádná...

Jař.

Cestou dolů se Ivona vybourala. Já to neviděla, byla jsem upředu a divila se, že je za mnou pusto prázdná a nikdo mě nedojíždí. Konečně jsem jednou první a musím zastavit a čekat na ostatní. Ach jo. Tomu se říká pech.

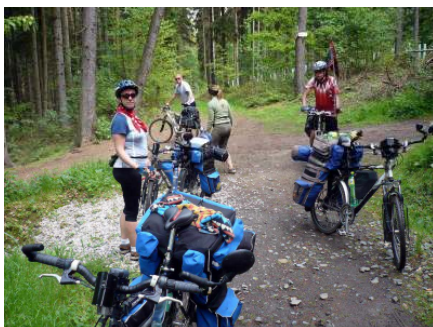
Gau.

Já to viděl, byl jsem u toho!!! Je brambora! Z nepochopitelných důvodů se hnala cestou necestou dolů jak dělová koule a s jejím kolem, naloženým jak u cikánů, byla jen otázka času, kdy dostane smyk a sekne sebou. Spadla do cesty Dušanovi. Ten se jí těsně vyhnul a já jsem to dobrzdil trochu drsněji, ale relativně v klidu...

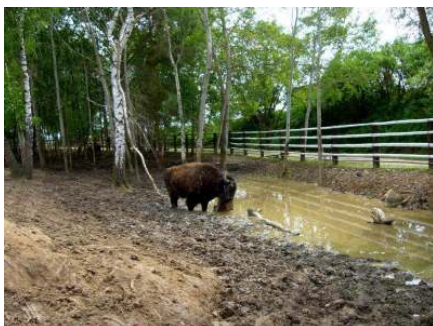
Dig.

Ivona se trochu odřela, nic vážného. Ošetřil jsem ji, přežije to. Možná. Holť svištěť tak rychle dolů po místy rozbaňčené cestě a ještě k tomu klíčkovat – mihla se mi přímo před nosem.

Duš.

Pokračujeme do Dnešic, do country městečka zvaného Halter Valley. A už jsme tu. Projíždíme bránou, mýjíme bizony v ohradě,

parkujeme na plácku před budovami amerického západu. Můžeme se tu bez problémů projít, vše uvyfotit, ošahat apod. Dnes tu není žádný special program, tak je tu jen pár ndušiček. V ohradě vidíme hondu krav. Gau.

**Ano, chci tu pes. Všechny stánky a hlavně ty občerstvovací jsou zavřeny.
Šnk.**

Pobíháme po westernovém městečku, fotíme, snažíme se dostat ze záběru dvě auta, která parkují „inteligentně“ přímo uprostřed.
Duš.

No, pěkný, ale vrátíme se sem až tu bude nějaký program.

Pokračujeme do Dobřan k Modré hvězdě na oběd na, podle Šneka, nejlepší kvasnicové pivo v Čechách. Jedná se o rodinný pivovar, hotel a restaurant.

Tak jsme se dočkali, nastal orgasmus (vyvrcholení) naší výpravy. Dig.

Já mám pocit, že tady vyvrcholí každý pivař a to klidně několikrát za sebou ☺.
Šnk.

Vjíždíme rovnou na zahrádku, ale je to spíše zahrada,

bohužel venku je narušeno, asi milion cyklistů, jdeme dovnitř, tam bude i příjemněji. Je to tady evidentně dost prosláknutý. Přijíždějí hlavně sváteční cyklisté z nedaleké Plzně. Nastává ochutnávka pív. Dáváme si dobřanskou desítku, hvězdu apod.

Ano, dáváme si dobřanskou desítku, dvanáctku, čtrnáctku, višňovou třináctku, malou desítku, velkou desítku, dvanáctku...☺. Ale hlavně Pivovarnické trio: na jednom talíři,

podotýkám na velkém talíři leží kus kachničky, vepřového a uzeného masa a k tomu vynikající zeličko se šesti nadýchanými houskovými knedlíčky. Mňam. Prostě pravá cyklistická nirvána. Šnk.

V tomhle restaurantu snad není jediný pěšák, sami cyklisté. Dáváme si pivo, ostatní si líbují, mně moc nechutnálo.
Duš.

Teda, stát tady za rohem policajti, ti by měli žně ☹. Kdo uť, třeba sem také jezdí na kolech...

Jídlo přinášejí později, čvachtáme si. Píše brácha, přijedou prý s Jardou asi za 2 hodky. Žádný spěch, tady už pro dnešek končíme. Do Prahy pojedem ulakem už odtud. Vede nás k tomu to, že z Plzně bude ulak na Prahu úplně plnej. Tady jen projíždí s krátkou zastávkou a nemyslíme si, že by bylo nějak extra naruáno.

Dušan s Kachnou si jdou lehnout ven na lavičku. My s Digem dáváme ještě palačinku. Ivona se jde projít po náměstí, brácha s Jardou zatím nikde. Venku je fakt hic. Uvnitř je příjemněji.

Volám bráchovi, prý měl poruchu na kole, ale už jsou na cestě. Nakonec přijeli až u 17 hodin. My musíme nejdříve u 18 hodin na nádraží, odkud pojedeme rovnou domů. Původní plán jet se Šnekem do Plzně na vlak tímto padá. Ještě chvilu kecám s bráchou a Jardu a pak už mizíme. Šneka tu necháváme osudu a společnosti mého bráchy a jeho kámoše Jardy. Gau.

Škoda, že už jedete, myslel jsem, že vás dovedu až do Plzně. Tak snad příště. Já tu zůstávám a kecám ještě s Gábina bráchou a s jeho kamarádem Jardu. Pak si dáváme závod do Plzně. Na finiš si určujeme optimální cílovou rovinku a to hospoda Na Parkáně. Kluci mi dávají 15 minut náskok, ale v cíli jsou o 15 minut, teda o půl piva dřív. Jsou fakt namakaný. Je 22:00 nebo tak nějak přibližně, kluci jedou na vlak do Marjánky a já se také už nějak odkutálím domů. Byl to ale náročný víkend. :-) Doufám, že se vám okolí plzeňské kotliny líbilo a že vám piva chutnala ☺. Šnk.

Na nádraží jsme s předstihem. Kupuji skupinovou jízdenku. Přijíždí vlak. Kola dáváme do úschovy během přepravy. Bohužel s místem je to trochu horší. Cpeme se uličkou, ušude plno. Nakonec jdou Dušan s Kachnou na průzkum a Dig hlídá bágly. Já si zatím odskočím. Po návratu dostávám informaci, že už místa máme, ale musíme se prodrat do druhého vagonu. Chvilu to trvá. Ono to není jen tak, bágly máme objemné a uličky jsou úzké, ale nakonec parkujeme v jednom poloprázdném kupé. Bágly umísťujeme nad nás. Hurá. Gau.

V Plzni na nádraží Gábina kouká na vlak jedoucí v opačném směru: "Proč jsme nejeli tím naproti, tam je volnější místa dost." Duš.

Ivona vystupuje na Smíchově, my ostatní na Hlaváku. Dušan se loučí, spěchá za svou milou. Kachna se také loučí, já s Digem sjíždíme útlahem z nástupiště do podzemní chodby, kde zjišťujeme, že je bohužel uzavřená kvůli rekonstrukci, takže zpět nahoru a po eskalátorech na druhém konci nástupiště se dostáváme do té správné odchozí haly. Aspoň už víme, že se i naloženým kolem do útahu vejdem. Procházíme mezi lidmi ven do Sherwoodského lesíka a pak už kolmo po silnici přes Riegerovy sady na Vinohrady. Gau.

Bral jsem to zkratkami, abych byl co nejdříve na Floře, kde jsem měl sraz s milou, přičemž jsem se snažil vyhnout největšímu ruchlu. Výsledek – trvalo to dost dlouho se tam dohrabat. Celkové hodnocení – povedená flákací pivní výprava. Duš.

Při této rozkvetlé úpravě jsem si ušimla, že třešně už dávno odkvetly a objevily se malé zelené třešínky. Taková odkvetlá úprava. Osobně bych ale tuto úpravu nazvala spíše Tour de beer, protože počet navštívených hospod převyšoval počet ujetých kilometrů ☺. Gau.

Přesněji spotřeba piva na 100 km se rapidně zvýšila.

Jač.

Ano, byla to první akce, kterou jsem měl čest připravit pro Hells Tour a podle toho vypadala ☺. A lepší už to nebude ☺. Šnk.

... a ještě malá dohra – při přesunu kol a bágů z přízemí do druhého patra jsem si odložila chytře helmu na okénko v chodbě vedle uchodu do Digova bytu a úspěšně jsem na ni zapomněla. Druhý den mi Dig píše, že jsem asi pako, a kde že mám helmu. Našel ji ležet u dveří. Možná ji tam dala sousedka, tak hlavně, že jsem o ni nepřišla. Gau.

Paaakoooo, paaakooo... Ale jinak dobrý. Jsem zase spokojen. Kromě trochu drhnutí kolem Ivony. Je pravda, že piva bylo víc než je obvyklé, což by zase tolik nevadilo. Ale neztotožnil jsem se s tím, že v přímém důsledku došlo k mocnému odlivu mého oběživa. Tak se mějte a zase příště... Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	39	1232	33,2	13,5	30 - 18

Celková technická data:

Účast devět rozkvetlých...: Gábi, Dig, Dušan, Šnek, Kachna, Johnny, Čochtan, Plch a Ivona

Oficiálně
přiznaná
kilometráž
Příště

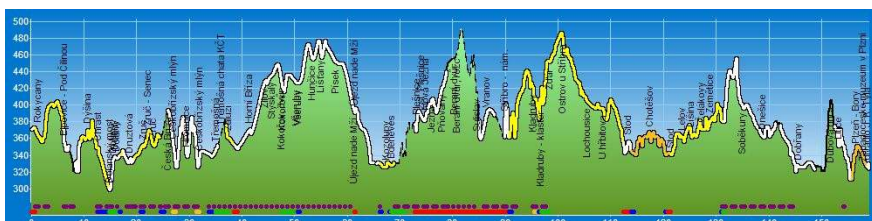
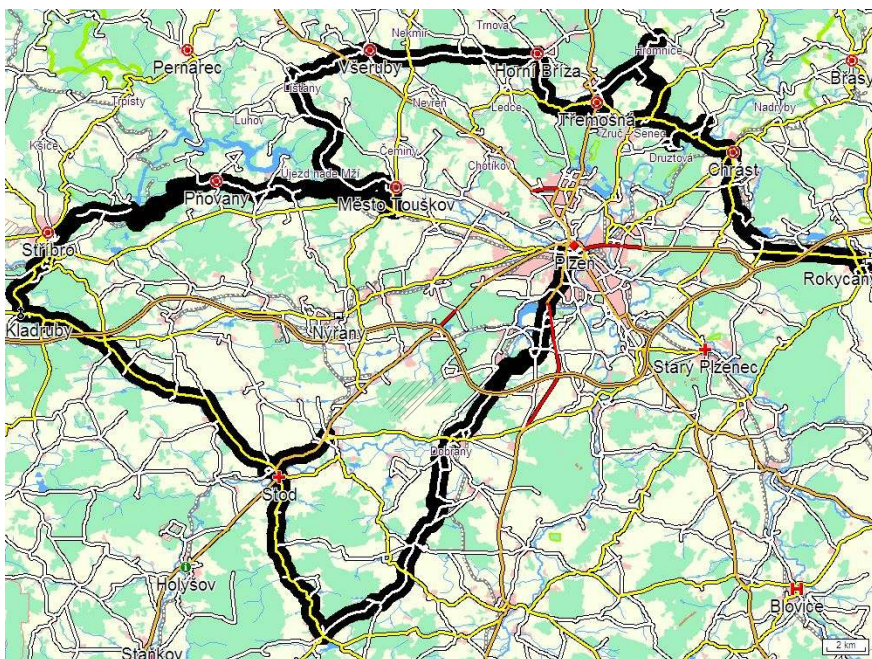
155 km

Voda

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Kozolupy	Stod
Rokycany	Bdeněves	Chotěšov
Chrást	Nová Jezná	Čelákovy
Druztová	Pňovany	Zemětice
Zruč - Senec	Vranov	Merklín
Hromnice	Stříbro - nám.	Soběkur
Horní Bříza	Kladruby - klášter	Dnešice
Kokořov	Ostrov u Stříbra	Chlumčany
Újezd nade Mží	<u>Starý rybník</u>	Dobřany
<u>Hrad Buben</u>	Lochouse	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Gábina (Gau), Dig (Dig), Dušan (Duš), Šnek (Šnk), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

54*0015-411 6111		Výdejna Praha hl.n.		16433
5156111		06.05.09		ČD, a.s.
Sleva pro skupiny Jednoduchá		Osob 2	Třída 2	Km 91
Z Praha hl.n. Do Rokycany Přes Praha-Smíchov, Zadní Třeban, Beroun, Zdice		Sazba DPH 9%		
Odjezd 30 07.05.09		Platí do 08.05.09		
Sleva x % Druh		Kč 180,-		

* 350405

číslo:

412

DIČ:

品。

Cena bez DPH

10

Celkem plac

71 00 371

03/2008

TYPOS Klatovy

U Rybiček

STŘÍBRSKÉ PIVO
www.urybicek.cz

MODRÁ HVĚZDA
original
PIVOVAR · HOTEL · RESTAURANT
DOBŘANY

Mikroregion Radbuza

členská obec

Stod

Městský úřad Stod
nám. ČSA 294
333 01 Stod
tel.: 379 209 409
e-mail: radnice@mestostod.cz
<http://www.mestostod.cz>

Mikroregion Radbuza

Průvodce

Čestládky, a.s.

platí: od 10.05.09 do vyložení

Platnost: Kč 30,-
(včetně DPH 9%)

České dráhy, a. s.

54 CD	POF3180	83	969	0000-533	0000-533
10.5.2009	18:43	7617		PIZEM H1 N	PIZEM H1 N
Úschova během přepravy					
Osoby: 1			Třída:		

EI 866893

Osoby: 1 třída:

Plati: od 10.05.09 do vyložení

Jízdné: Kč 30,-

Číslo strany: 87

54 CD	POP2100	83	969	0000-530
10.5.2009	18:44	7:57		Přiznání
Úschova během přepravy				
Osoby: 1			Třída:	
			Fa:	

Osoby: 1 třída:

Plati: od 10.05.09 do vyložení

Dělník: Kč 30,-
Platí v jednom vlaku
Celkem: Kč 30,-

© Hell's Tour_{club} 2009
kolektiv autorů:
Dig & Gau & Duš & Šnk & Jak.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz